

Arrest

nr. 52 789 van 9 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 april 2009 en heeft zich op 29 april 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 juni 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 december 2009.

1.3. Op 30 maart 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 maart 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pashtoun, afkomstig uit Afghanistan, meerbepaald uit Ghanikhel, in het district Shinwar, provincie Nangarhar. Bij aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn. U verklaarde dat uw familie betrokken was bij een grondconflict. Ene Ghulam Nabi zou een huis hebben willen bouwen op grond die eigendom was van uw familie. Naar aanleiding van dit conflict zouden handlangers van Ghulam Nabi uw moeder hebben gedood door het plaatsen van een mijn. Daarop zou uw vader aan een hartaanval zijn overleden. Uw oudere broer zou nadien, bij wijze van wraak, Ghulam Nabi hebben gedood waarop diens familie twee van uw broers heeft gedood. U bleef achter, samen met een jonger broertje en uw zusje. Nadien vluchtten jullie naar uw oom Shal die in Pakistan verbleef. Die heeft dan besloten u naar Europa te sturen. U reisde illegaal van Pakistan naar Europa. Op 29 april 2009 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een attest neer van het districtshoofd dat zou verwijzen naar het incident waarbij uw familie was betrokken. U voegde eveneens uw identiteitsbewijs ("taskara") en dat van uw vader aan het administratieve dossier toe.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afgaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter, na een grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag, te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst moet opgemerkt dat het door u aangehaalde conflict met de familie van Ghulam Nabi vreemd is aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie, zijnde een vrees voor vervolging omwille van uw religie, etnische origine, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. De door u geschetste problematiek betreft een louter grondconflict, nadat voormelde Ghulam Nabi zijn oog op jullie grond had laten vallen en vervolgens uw moeder heeft laten doden. Ook de bloedvete die hieruit is ontsponnen, met name de moord door uw broer op Ghulam Nabi en daaropvolgend de moord op uw twee broers door Aslam (broer van Ghulam), kan evenmin onder het Vluchtelingenverdrag ressorteren. Immers het betreffen hier louter criminele, en dus gemeenrechtelijke feiten, die geen uitstaans hebben met één van de vijf hierboven vermelde criteria.

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Immers, omwille van onderstaande redenen zijn er ook twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten eerste merkt het CGVS op dat uw verklaringen over de reden van uw vertrek vaag en stereotiep zijn waardoor de geloofwaardigheid ervan wordt ondermijnd. Zo slaagde u er op geen enkel ogenblik in om in uw eigen woorden omstandig de reden van uw vertrek uit uw land toe te lichten (zie gehoorverslag CGVS p.7, 10, 13 en 14). U kwam in dit verband niet verder dan te stellen dat "dat er een dispuut was met mensen omwille van grond". U maande het CGVS steeds aan zelf concrete vragen te stellen aangaande uw relaas, hoewel u meermaals werd gevraagd de reden van uw vertrek op een spontane manier toe te lichten. Wanneer het CGVS daarop noodgedwongen specifieke vragen stelde, bleef u steeds zéér kort en vaag in uw antwoorden. De antwoorden die u gaf, bleken geenszins doorleefd te zijn. Het CGVS diende zich steeds opnieuw te informeren omdat de door u geformuleerde antwoorden op de vragen telkenmale beperkt en onvolledig waren en niet toelieten de preciese toedracht van het gebeurde te achterhalen. Dit ondanks de duidelijke vraag om de reden van uw vertrek omstandig uit te leggen. Dat u er niet in slaagt om zelf op een spontane manier uw problemen in Afghanistan toe te lichten is weinig verenigbaar met het bestaan, wat u betreft, van een vrees voor vervolging. Er kan immers verwacht worden van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, dat hij meewerkt aan het onderzoek van zijn asielaanvraag en alle relevante gegevens over zichzelf en zijn problemen op een doorleefde manier aanbrengt teneinde bescherming te bekomen. In hetzelfde verband dient ook te worden opgemerkt dat u het gebeurde niet echt in een duidelijk tijds kader kan situeren. Wanneer alle problemen met Ghulam Nabi, de dood van uw ouders en broers hebben plaatsgevonden is onduidelijk. Hiernaar gevraagd komt u niet verder dan te stellen dat

“alles in één jaar tijd is gebeurd”, zonder enige verdere precisering. Ook wanneer er gepeild werd naar de tijdsperiode tussen verschillende dramatische gebeurtenissen (zoals de tijdsperiode tussen de dood van uw moeder en de dood van uw broers, of tussen de dood van uw broers en uw vertrek naar Pakistan) kan u dit niet nauwkeuriger duiden (zie gehoorverslag CGVS, p. 16-17). Om toch enig idee te hebben rond welke periode uw moeder werd gedood - zij bleek het eerste slachtoffer te zijn binnen uw familie - werd u gevraagd in welk seizoen zij werd vermoord. Hierop wist u weliswaar te antwoorden dat het ten tijde van de graanoogst was, maar met welk seizoen of welke maand dit dan volgens de Afghaanse kalender overeenkomstig kon u evenmin zeggen. U antwoordde in dit verband nogal laconiek dat jullie begonnen met het oogsten wanneer ook de andere dat deden (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Alhoewel u stelt tot de 5e graad naar school te zijn geweest, en dus toch enige opleiding te hebben genoten, is het niet aannemelijk dat u geen enkele notie zou hebben van de verschillende maanden en seizoenen in Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS, p. 11).

Ten tweede stelt het CGVS vast dat u een document neerlegde ter staving van uw asielrelaas, maar dat u er niet in slaagde om dit document inhoudelijk toe te lichten (zie gehoorverslag CGVS p.11). U zou het hebben gelezen maar u verstond het niet goed. Het is bevreemdend dat u een document ter staving van uw asielrelaas voorlegde waarvan u zelf de ware toedracht niet kan aangeven, des te meer daar dit het enige document ter staving is van wat u zou hebben meegemaakt. Dat u het document niet goed kan lezen is geen afdoende verklaring. Het document dateert al van 5 mei 2009, meer dan een half jaar vóór het gehoor op het CGVS dat dateert van 15 december 2009. Het werd u toegestuurd door uw oom Ajab, met wie u nog contacten onderhield, oa. via de telefoon (zie gehoorverslag CGVS p.6). Aldus kan redelijkerwijze worden verwacht dat u bij uw oom had kunnen informeren naar de juiste inhoud of betekenis van het document dat hij u zelf heeft opgestuurd. Daarbij merkt het CGVS nog op dat uit de vertaling van het document blijkt dat er geen enkele tijdsaanduiding staat vermeld aangaande het incident dat uw vlucht zou hebben veroorzaakt. Overigens wordt in dit document ook gesteld dat, na uw vertrek, uw broertje en zusje alleen werden achtergelaten (“The two remaining members of the family - a boy and girl - have been left without any caretaker”). Nochtans blijkt uit uw relaas dat zij eveneens toevlucht zochten bij uw oom Shal in Pakistan, en nadien terugkeerden naar Afghanistan en bij uw oom Ajab introkken (zie vertaling toegevoegd aan de groene map van het administratieve dossier). Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas maar doet ook twijfels rijzen aangaande de authenticiteit en herkomst van het neergelegde document. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, dat de bewijswaarde van dergelijke stukken relatief is aangezien deze, zowel binnen als buiten Afghanistan, op illegale maar eenvoudige wijze verkrijgbaar zijn (zie informatie opgenomen in het administratief dossier).

U bent verder ook nog in het bezit van een originele identiteitsbewijs (“taskara”) van uzelf en van uw vader. Deze documenten, die uw persoonsgegevens aantonen die hier niet ter discussie staan, vermogen bovenstaande appreciatie niet te wijzigen.

Tot slot wenst het CGVS het volgende op te merken. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio. Dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA-research en op het UNHCR-advies (“Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection”) van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan” van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate “Security Update” vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapende conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid. Maar het stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van anti-regeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

U bent afkomstig uit het district Shinwar uit de provincie Nangarhar. Uit de informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het UNHCR op 6 oktober 2008 uw district niet als onveilig beschouwde. Uit deze informatie blijkt tevens dat meer recente bronnen nog steeds bevestigen dat de activiteiten van de anti-regeringselementen hoofdzakelijk in de zuidelijke districten van de provincie plaatsvinden. Uit geen enkele van deze bronnen blijkt dat het risico in uw district recentelijk zou zijn toegenomen. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat er een fundamentele wijziging in de veiligheidssituatie in uw district zou hebben plaatsgevonden en bovendien voert u zelf geen elementen aan die een dergelijke wijziging aantonen. Bijgevolg kan de subsidiaire beschermingsstatus u niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan niet akkoord te kunnen gaan met de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker argumenteert dat er geen enkele twijfel is omtrent zijn identiteit en reële herkomst uit het district Shinwar, provincie Nangarhar, Afghanistan, de commissaris-generaal de toekenning van de subsidiaire bescherming vroeger baseerde op de UNHCR-updates waarvan de laatste ondertussen dateert van 6 oktober 2008, en de bronnen van de commissaris-generaal niet meer als accuraat zijn. Verzoeker citeert verder een aantal passages uit het 'UNHCR Eligibility Guidelines-rapport', waarin Nangarhar volgens verzoeker wordt omschreven als een van de 17 provincies die als onveilig dienen te worden beschouwd en stelt dat UNHCR wegens de instabiele situatie niet langer bereid is om bepaalde 'areas' = districten als onveilige gebieden te catalogeren, dit in manifeste tegenstelling tot de commissaris-generaal. Verzoeker besluit dat er gezien de ligging van zijn lokaliteit in de gevaarlijke provincie Nangarhar, niet anders kan dan besloten worden dat hem de subsidiaire bescherming dient toegekend te worden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, volhardt verzoeker in zijn verzoek tot erkenning als vluchteling aangezien het grondconflict leidde tot erewraak, en bloedwraak dat tot dodelijke incidenten leidt en wel degelijk wordt aanvaard als een reden om erkend te worden als vluchteling, zeker als blijkt dat de overheid niet in staat is om tussen te komen in het conflict.

Bij het verzoekschrift worden volgende documenten gevoegd: 'Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers' van februari 2010, 'UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan' van juli 2009 en 'Vluchtelingenwerk Vlaanderen, Hoe veilig is Afghanistan – studienamiddag 23 februari 2010'.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het door hem aangehaalde grondconflict vreemd is aan de criteria vermeld in de vluchtelingenconventie, (ii) er twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag gelet op enerzijds zijn onvermogen om in eigen woorden omstandig de redenen van zijn vertrek uit Afghanistan toe te lichten en de gebeurtenissen in

een duidelijk tijds kader te plaatsen en anderzijds hij het enige document ter staving van zijn asielrelaas niet inhoudelijk kan toelichten, de inhoud van het document niet overeenkomt met zijn verklaringen en de bewijswaarde van dergelijk stuk slechts relatief is, (iii) zijn originele taskara slechts zijn persoonsgegevens aantonen, en (iv) er voor burgers uit het district Shinwar in de provincie Nangarhar actueel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.5. De Raad wijst erop dat bloedwraak onder bepaalde omstandigheden wel kan leiden tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, doch dat in casu dient vastgesteld te worden dat verzoeker zijn relaas met betrekking tot het grondconflict niet aannemelijk maakt. Immers, verzoeker gaat voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waar het volgende wordt gesteld: *“Ten eerste merkt het CGVS op dat uw verklaringen over de reden van uw vertrek vaag en stereotiep zijn waardoor de geloofwaardigheid ervan wordt ondermijnd. Zo slaagde u er op geen enkel ogenblik in om in uw eigen woorden omstandig de reden van uw vertrek uit uw land toe te lichten (zie gehoorverslag CGVS p.7, 10, 13 en 14). U kwam in dit verband niet verder dan te stellen dat “dat er een dispuut was met mensen omwille van grond”. U maande het CGVS steeds aan zelf concrete vragen te stellen aangaande uw relaas, hoewel u meermaals werd gevraagd de reden van uw vertrek op een spontane manier toe te lichten. Wanneer het CGVS daarop noodgedwongen specifieke vragen stelde, bleef u steeds zéér kort en vaag in uw antwoorden. De antwoorden die u gaf, bleken geenszins doorleefd te zijn. Het CGVS diende zich steeds opnieuw te informeren omdat de door u geformuleerde antwoorden op de vragen telkenmale beperkt en onvolledig waren en niet toelieten de preciese toedracht van het gebeurde te achterhalen. Dit ondanks de duidelijke vraag om de reden van uw vertrek omstandig uit te leggen. Dat u er niet in slaagt om zelf op een spontane manier uw problemen in Afghanistan toe te lichten is weinig verenigbaar met het bestaan, wat u betreft, van een vrees voor vervolging. Er kan immers verwacht worden van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, dat hij meewerkt aan het onderzoek van zijn asielaanvraag en alle relevante gegevens over zichzelf en zijn problemen op een doorleefde manier aanbrengt teneinde bescherming te bekomen. In hetzelfde verband dient ook te worden opgemerkt dat u het gebeurde niet echt in een duidelijk tijds kader kan situeren. Wanneer alle problemen met Ghulam Nabi, de dood van uw ouders en broers hebben plaatsgevonden is onduidelijk. Hiernaar gevraagd komt u niet verder dan te stellen dat “alles in één jaar tijd is gebeurd”, zonder enige verdere precisering. Ook wanneer er gepeild werd naar de tijdsperiode tussen verschillende dramatische gebeurtenissen (zoals de tijdsperiode tussen de dood van uw moeder en de dood van uw broers, of tussen de dood van uw broers en uw vertrek naar Pakistan) kan u dit niet nauwkeuriger duiden (zie gehoorverslag CGVS, p. 16-17). Om toch enig idee te hebben rond welke periode uw moeder werd gedood - zij bleek het eerste slachtoffer te zijn binnen uw familie - werd u gevraagd in welk seizoen zij werd vermoord. Hierop wist u weliswaar te antwoorden dat het ten tijde van de graanoogst was, maar met welk seizoen of welke maand dit dan volgens de Afghaanse kalender overeenkomst, kon u evenmin zeggen. U antwoordde in dit verband nogal laconiek dat jullie begonnen met het oogsten wanneer ook de andere dat deden (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Alhoewel u stelt tot de 5e graad naar school te zijn geweest, en dus toch enige opleiding te hebben genoten, is het niet aannemelijk dat u geen enkele notie zou hebben van de verschillende maanden en seizoenen in Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS, p. 11).*

Ten tweede stelt het CGVS vast dat u een document neerlegde ter staving van uw asielrelaas, maar dat u er niet in slaagde om dit document inhoudelijk toe te lichten (zie gehoorverslag CGVS p.11). U zou het hebben gelezen maar u verstond het niet goed. Het is bevreedend dat u een document ter staving van uw asielrelaas voorlegde waarvan u zelf de ware toedracht niet kan aangeven, des te meer daar dit het enige document ter staving is van wat u zou hebben meegemaakt. Dat u het document niet goed

kan lezen is geen afdoende verklaring. Het document dateert al van 5 mei 2009, meer dan een half jaar vóór het gehoor op het CGVS dat dateert van 15 december 2009. Het werd u toegestuurd door uw oom Ajab, met wie u nog contacten onderhield, oa. via de telefoon (zie gehoorverslag CGVS p.6). Aldus kan redelijkerwijze worden verwacht dat u bij uw oom had kunnen informeren naar de juiste inhoud of betekenis van het document dat hij u zelf heeft opgestuurd. Daarbij merkt het CGVS nog op dat uit de vertaling van het document blijkt dat er geen enkele tijdsaanduiding staat vermeld aangaande het incident dat uw vlucht zou hebben veroorzaakt. Overigens wordt in dit document ook gesteld dat, na uw vertrek, uw broertje en zusje alleen werden achtergelaten (“The two remaining members of the family - a boy and girl - have been left without any caretaker”). Nochtans blijkt uit uw relaas dat zij eveneens toevlucht zochten bij uw oom Shal in Pakistan, en nadien terugkeerden naar Afghanistan en bij uw oom Ajab introkken (zie vertaling toegevoegd aan de groene map van het administratieve dossier). Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag maar doet ook twijfels rijzen aangaande de authenticiteit en herkomst van het neergelegde document. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, dat de bewijswaarde van dergelijke stukken relatief is aangezien deze, zowel binnen als buiten Afghanistan, op illegale maar eenvoudige wijze verkrijgbaar zijn (zie informatie opgenomen in het administratief dossier). U bent verder ook nog in het bezit van een originele identiteitsbewijs (“taskara”) van uzelf en van uw vader. Deze documenten, die uw persoonsgegevens aantonen die hier niet ter discussie staan, vermogen bovenstaande appreciatie niet te wijzigen.” De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten zodat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij het slachtoffer van erewraak was of kan worden. De onbetwiste motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.7. Ter terechtzitting laat de verwerende partij aan de Raad een update, gedagtekend 24 augustus, geworden betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in de periode tussen november 2009 en augustus 2010 (“Veiligheidssituatie in het oosten van Afghanistan (Nuristan, Kunar, Laghman, Nangarhar)”). Bij het nemen van de bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de status van subsidiair beschermd. Deze beslissing steunde op een evaluatie van de toenmalige veiligheidssituatie in Afghanistan waarbij het UNHCR-rapport “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan” van juli 2009 in rekening werd genomen. UNHCR stelt daarin dat het zich niet meer in staat acht om een accurate *Security Update* vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend. Evenwel wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. De aanvragen voor Afghaanse asielzoekers dienen volgens UNHCR op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden beoordeeld te worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst. Uit hoger aangehaalde actualisatie van de veiligheidssituatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de gehele provincie Nangarhar, waarvan verzoeker afkomstig is, in die mate gewijzigd is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Rekening houdend met deze ontwikkelingen en het gegeven dat er niet meteen concrete indicaties zijn om de afkomst, recente herkomst en het profiel van verzoeker in twijfel te trekken, is de verwerende partij dan ook van oordeel dat verzoeker in aanmerking komt voor de status van subsidiair beschermd. Deze analyse wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS